

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΑΜΑΛΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Έτος 6ον Ἀριθ. 418

Διευθυντής: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

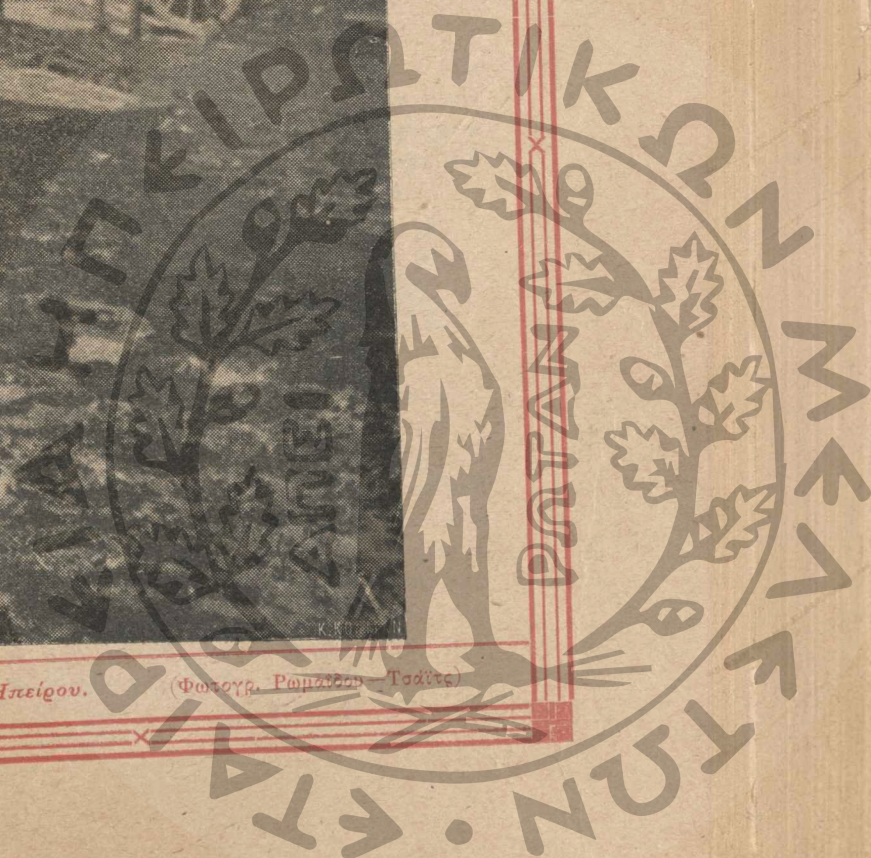
Ἀθήναι.—Κυριακὴ 24 Φεβρουαρίου 1913

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Ἠλείρου.

(Φωτογρ. Ερμούδου—Τσαλῆς)

Η ΝΙΚΗ

Θριαμβευτικότερον τέγμα του ενδόξου πολέμου μας δεν ήδύνατο να υπάρξει από την καταπληξασάν άλλωσιν των Ιωαννίνων.

Το ως απόρθητον θεωρούμενον φρούριον έπεσεν εις χείρας του Έλληνικού στρατού, και ή περιπόθητος Ήπειρος αποτελεί ήδη μέρος της Ελλάδος.

Ολόκληρος ο Έλληνισμός εν δικαία αγαλλιάσει και με παράφορον ένθουσιασμόν απευθύνει την ένγνωμούνην του και τα συγχαρητήριά του προς τους γενναίους πορθητάς των Ιωαννίνων, όλοι θρηγούν δια τους ενδόξους πεσόντας, τους άλυσμονήτους ήρωας, έν ή τάς αφίγγει πλέον εις τάς άγκάλας της όχι μόνον τους μεγάλους νεκρούς, άλλ' όλους τους επιζήσαντας νικητάς, όλους τους παλαισάντας εκεί επάνω, όλους τους συντελέσαντας εις τον θρίαμβον τουτον της Ελλάδος, και όπέρ αυτους τον Στρατηλάτην Διάδοχον, τον Νικητήν Κωνσταντίνον, ο όποιος ανεδείχθη εις τον θανούσιον τουτον άγωνά, ο ήρωας που έπιορφήτευν οι θρύλλοι και άνειροποιεί ή Έλληνική φυλή.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ

Με την άλλωσιν των Ιωαννίνων ο Έλληνικός στρατός αποκτά ένα αδιαφιλονέκτον τίτλον: "Οτι πρώτος αυτός εκ των συμμάχων ένκυριευσε φρούριον σπουδαίον και το ένκυριευσεν όχι δια πολιορκίας, δια της πείνης, δηλονότι, αλλά δια της λόγχης.

Ίσως μία εκ των συνεπειών της νίκης ταύτης θα ήνε και ή παύση των Τούρκων προς την ειρήνην. Ήδη ο Έλληνικός στρατός επεράτωσε το έργο του και θα ήνε έτοιμος, αν ή Τουρκία επιμένει, να συνεχίση άλλοι την δόξαν του. Τοιούτο άναγκαιώς θα πέσει τόν έχθρον και άκοντα να όπογράφη την ειρήνην.

ΟΙ ΣΕΡΒΟΙ

Και εδώ και εις την Θεσσαλονικήν και όπου εύρέθησαν Σέρβοι στρατιώται και πολίται εξεδήλωσαν με άνυπόκριτον ένθουσιασμόν την χαράν των δια την τελευταία νίκην μας.

Επίσης και οι Μαυροβούνιοι.

Εις τοιαύτας στιγμάς όμιλεί ή καρδιά και ή καρδιά δεν ψεύδεται ποτέ.

ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ

Αντάξιοι των γεγονότων ήσαν και οι λόγοι των πολιτικών άρχηγών εν τη Βουλή. Έσεβάσθησαν το έργο της Κυβερνήσεως, ένειπιστεύθησαν εις αυτόν και ετόνισαν μόνον την έλπίδα ότι οι καρποί θα ήνε άνάλογοι των νικών μας. Ποίος τάχα έπεριμένεν ότι ή Κυβέρνησις δεν θα είχε παρομοίαν γνώμην; Τό "Εθνος είνε βέβαιον ότι εκείνο που δύναται να γίνη, θα το επιτύχη ο κ. Βενιζέλος.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

— Θρίμβος του Έλληνισμού.
— Η Ήπειρος ήλευθερώθη.
— Η παρελθούσα έβδομάς ήτο έβδομός Άναστάσεως.
— Ο Στρατός μας εισήλθεν εις τα Ιωάννινα.

— Όλα τα περί ήθνηματα κατελήφθησαν.
— Ο Έσάτ πασάς θεωρήσας περιττήν πλέον πύσαν αντίστασιν παρέδωκε την πόλιν μετά 33.000 άνδρων ως αιχμαλώτους πολέμου.

— Η πτώσις των Ιωαννίνων επανηγυρίσθη εις ολόκληρον την Ελλάδα.

— Κόι εις τα πέτατα άόμοι του κόσμου όπου υπάρχει Έλληνη.

— Το πολεμικόν μας έργον ήδη συντελεσθή και άναμένεται ή ειρήνη.

ΣΥΜΒΟΛΑ ΙΕΡΑ

Η πολυκέφαλος και υπερήφανος Μαιωλιάσσα, ο σωματόπλεκτος Άγιος Νικόλαος, ή άτρόμητος Καστίτσα, και ο τρομερός γίγας των παραμυθίων, το χαλκίδινο Μπίζάνι, αυτοί οι τόσον τώρα χρόνον καθημερινοί έφίλται του Έλληνισμού, από της παρελθούσης Πέμπτης άνοιχοι και άκινδυνοι εύρίσκονται νεκροί υπό την σιδηράν πτέραν του νικητού στρατού μας. Τα Γάννενα, με την πορτηγικήν λίμνην των και τα θρυλικά άσώματα των δημοτικών τραγουδιών, έλευθερα έναγκαλίζονται την μεγάλην Μητέρα των, την ήρωικήν Ελλάδα του Δώδεκα.

Εις τάς επινικίους διδυραμνικάς διαδηλώσεις, εις τον άκράτητον πανζουρλιστικόν ένθουσιασμόν, με τον όποιον ή πρωτεύουσα έώρτασε το εύφρόδον της γυναικείου Νίκης άγγελμα, ένερανίσθη εν μέσφ των πολυαριθμών σημαίων και μία έτι κοντού σθηριζομένη και από τον κανόν της μάχης μοιρομένη ένζωνική φουσανέλλα. Τότε, άόκρυν συγνήσεως άνέβλυσαν εις όλον τα μάτια, άνατριχαστικά του πατριωτισμού ρίγη διέδραμον

τά σώματα πάντων και μία μυριότομος κραυγή έβροντοφώνησε και διελάλησε το Ζήτη ο Στρατός, Ζήτη ο Διάδοχος, όλα της άγότης τα θυμάματα και τους λιβανούς, που έχει μέσα της βαθειά ή κάθε Έλληνική καρδιά για τα δύο αυτά λατρεύα και υπεράνθρωπα σύμβολα μας: τον Στρατόν και τον Διάδοχον.

Ποίος Όμηρος νεώτερος θα εύρεθ ή ψάλλ ή ήρωικά κατορθώματα του συγχρόνου στρατού μας, τους διδυράμβους των γυναιμαχιών του, τους παιάνες των νικών του; Και ποίος Πίνδαρος νεώτερος θα εύρεθ ή σίχους θεϊκούς άντάξια γά ύμνησ ή τον μέγαν Στρατηλάτην μας, το αλόνιον του Έλληνισμού, τον έλευθερωτήν Διάδοχον; Νοείται αυτήν την στιγμήν, πώς άπ' άκρη σ' άκρη των πεσόντων κόσμου, όπου και άν υπάρχει Έλληνισμός, όλοι μαζί, ως ένας άνθρωπος, με την καρδιάν και με τον νούν γονυκλίνει λιβανότων και σμύρναν, θυμίαμα, όλα τα άλλα των οιοθημάτων της ένγνωμοσύνης και του θαυμασμού και της υπερφανείας, δάρι, πλούσια, θα προσφέρει εις τα ιερά της έλευθερίας σφύβωλα, τον Στρατόν και τον Διάδοχον.

Ο Μόνος

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Μέσα εις την μεγάλην μας χαράν διά την ένδοξον νίκην του Έλληνικού στρατού εις το Μπίζάνι, μέσα εις την χαρμόσυνην είδησιν ότι ο Διάδοχος εισέρχεται νικητής και τροπαιοχός εις τα Ιωάννινα, αυτήν την ίσαν πόλιν δια την Ελλάδα, μία θλιβερά είδησις ήλθε ν' άναμυθ ή και να πληρώση την ψυχήν μας από πένθος: Η είδησις του θανάτου του ποιητού Στεφάνου Μαρτζώκη.

Ο συμπαθής ποιητής των «Βαρβαρόν Σίχων των Σονέτων» και τόσον άλλων άριστων ποιημάτων εξέπνευσε την παρελθούσαν Πέμπτην εις τον Εθαγγελισμόν εις ηλικία 50 περίπου ετών. Η κηδεία του έγινε δημοσίη διαπύχη και άνεμνήστησαν εις αυτόν οι νενομισμένα τιμιά.

Εις το προσέχες θα δώσωμεν χαρακτηρισμόν του νεοέλληρος διδασκάλου και του έργου του.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

"ΠΑΡΘΗΚΑΝΕ ΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑΙ,"

— "Όνειρο;...
— δεν είν' όνειρο!
— ψέμα;...
— δεν είνε ψέμα!
— Μη παραμυθι δημορφο;
— Μη και παραμυθι...

Παρθήκανε τα Γιάννενα! είνε τρανή αλήθεια
"Η Λευτεργιά Ισαμ" εκεί άπλωσε τα φτερά της
και την πολυπαθή τη γή ή Στανροφόρα Ισκιώνει...

Εύνη Κυρά Βασιλική! ζωντανέψεν ο πόθος
ποδυρβες μέσ' τα στήθεια σου το όνειρό σου έγινε,
Μεγάλωσαν το άητοϋ τα νύχια τα κομμένα
κι ή Δράκενα στα πόδια του κοίτεται ματωμένη...
Εύνη! Στά Γιάννενα φυσάει της Λευτεργιάς άγέρι.

Μιά, μιά γλυκανασταίνονται της Αίμνης ή Κυράδες
κι' ατέλειωτο στήνουν χορό με την Κυρά Φροσύνη,
σόν ύμνο που άπ' τα στόματα των κανονιών βγαίνει!
Τί κι' αν πεθάναν; Νά! ή ζωή πάλε της άγκαλιάζει...

Ευνάτε σκλάβοι! ή άνοιξε ήρθε για σάς και πάλι.
Τώρα άνθίζουν ή σμυρτιές κι ή άόρφες ξανανέωνουν,
Κι' ο ήλιος αν άπ' της σκλαβιάς τα σίγγεφα έσκέπαστη
σύνγεφα ήταν' τώρα νά! λαμπρότερος έφάνη...

Ανώσαν τα χιόνια. Πέρασεν ή μεύρη καταιγίδα.
Νά! ή γαλήνη χάραξε! άδέρφια μου χαρήτε,
πείτε τραγούδια της χαράς, «Χριστός άνέστη», πείτε,
"Η μάνα μας σάς δέχεται στην άγκαλιά της πάλι..."

Φρεστίδης

ΣΤΑΘΗΣ ΚΑΙΜΑΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΕΥΖΩΝΟΣ

Πλήρης αφήγησις Ιραυματίου εις την εύζωνικήν γλώσσαν

7 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μητρον, μ' λείει πιθαίνου.
— Σου, ούρε, τ' λείου.
— Τι θα κάνουμε ούρε Μητρον.
Πήρα καρδιά γω κι τ' λείου:
— Έβουνα!
— Ββαίους.
— Μητρον μ'.

— Πάμ' ζαγάρι μ' φουβαί κι θα του δια-
τηρήσου το δινόμουν όπωρ σπληνάντηνον.
Ούρθητι άμέσους που λίες κι' ατύνους
άπ' άν έφουλόμουν κι σπουζήνουμε να σπά-
σουμ την πόρτα. Άπου μέσα γίνιτι πάμ' 'συ-
γία. Βίρα κι βίρα βαστάμενα ένα σπαρμα-
τσότ αναστά άσίουμ την πόρτα, κι εισουρ-
μούμ μέσα στη κάμαρ'.

Ψάγουμε ίδω ψάγουμε ίζει τίποτα. Του
τρέχουν τα γούνατ' τ'. Μπαίνουμε άμέσους σ'
άλλο δωματίου. Καθώς προχωρούμ ίγώ
στην πόρτα γλιέπου κι τι γλιέπου μανούλα μ'.
Νά φεύη τρέχοντα μιά χανούμια μ' μου-
στάκια.

— Άλτ ούρε θηλκό άνακράζου κι ούρε μ'
λπαύε.

Ποι να σταθί όμιους ατύνου.
Πηδάει οι κάτ' σκάκις κι τρέχι σά διμου-
μένη κι πδάει σά κατόκι. Τρέχουμε κι μετε
ν' άναμυθ ή και να πληρώση την ψυχήν μας
από πένθος: Η είδησις του θανάτου του
ποιητού Στεφάνου Μαρτζώκη.

— Άλτ κι παραμυθία, ούρε άνακράζου.
Κι τ' βουτάου κι τ' σκάνουν άπ' άν. Κι προ-
σέγυ κι παρατηρού κι τι γλιέπου. Ίέναν
Τούρκον 'Αγά μάτια μ' μ' κάτ' μουστάκις
μωή πύχη τη μίνα.

— Ούρε ζουντοβούλου, άνακράς. Ού Πλια-
κούρας κιρ πώς κι νηλαή κι τέλους πάν-

Ένας άγας.

των μακαρενίκης έτσι κι τοιούτουρόπους:
— Άι έκανι ατύνους.
— Ούρ' μίλα ούρε.
— Άι τ'άνουμ.
— Μίλα ούρε μούτρον.
— Τ'άνουμ τα φόρια τα άποτέτια για να
γλυτώσου τ'άνουμ'.

— Πας οι λέν κι άπου που κρατάς άφλό-
γη;
— Γκούρ Μπαμπά.
— Άι.
— Να τ'άνουμ.

— Ούρε κιρ άφλόγι δεν έχς φλότμου κι
φουράς σά φουταλίδα φουτάνιασας! 'Ει
ούρε! Βίλμυ ούρε ζαγάρι μίλησου. Ατύν-
ους ούρ' πιδί τάσσι. Γουνατ' άμέσους κάτ'
κι φιάς κι μουρολύνει κι λείει.

— Άμ'ν τ'άνουμ, άλ'α μπιλάλ'α. Ντόσε
μ' ούρ' τ'άνουμ το γκέμ' μπουρνό μ' κι' έγώ
ν' σου δίνω γρόσα μπουσά, μπουσά γρόσα.

— Άναμ κι Πλιακούρας κι φουατ' τ'
— Τι λίες ούρε;
— Τ'άνουμ άμ'ν, λείει ατύνους.
— Τι άμ'ν κι ξανά ούρε θα οι δέσου κι
θα οι τουλούμ'α σου ζούλν ζαγάρι.
— Ούρε μπίρου, ούρε σιτάνι.

— Μπίρα κι βαλάν τρώς ίσθ γρούνι.

Κι τούν άδράς' που λίες ού Πλιακούρας κι
τούν δένει σιγ'α πιστάγκουνα κι τούν βάς
μπροστά άλλαλίζοντας.

— Ίμπρός μάς για το' στρατώνις.

Κι βγαίνουμε το' δρόμ' πούταν τύφλα του
σκοντάδ' κι έκανι κρύγι κι έκανι λύσα κι
τουρτούριζα κι έστρια. Κι' άπουσπατάμ κι'
άπουσπατάμ κι' ού έξιους ού Μπαμπάς
κλικάι κι ούδριετι.

— Γκιέλ, γκιέλ, γκιέλ, γκιέλ άμ'ν γκιέλ,
φουατ'.

Ούτι φωνή όμιους ούτι άκράσις. Σάν άρ-
νάκι τούν τραβάνε ίμπρος πάντα ού Πλια-
κούρας βήγουντες κι ξεουρβήχοντας. Κουν-
τουζήνουμε στους στρατώνις.

— Άλτ φιάς ού σκουπίτις.

— Άλλά ούθ' κι' ως μάς άναγρονίε' μάς
λίες να πιδάσουμ ίμπρος. Πάμ' ήμεις γρή-
γορις, γρήγορις κι ξυπνάμ τον λουχαό.

— Σήγου κατιτάμ κι' έχουμε μ'ε.

— Μπάι, λείει ούτ'όυμιν.

— Ββαίους φουατ'όυμιν.

— Τ' εν' ούρε;

— Λάφουρον.

— Τι λάφουρον;

— Σπουδαίουν;

— Τι ούρε τσουγλάνια;

— Άγας μ' τα ούλα τ'.

— Ού δά!

— Ούρίσι τούν.

Κυτάει που λίες ού κιρ λουχαός κι δέ χου-
ταίν' τον μάτι τ'.

— Τι εν' ατύνους ούρε;

— Μιζές.

— Ημ' τούν ήνακαλ'όφρασι;

— Σ' ενά μέγαρον.

— Ούδηγ'ήσι τούν ατύνου κι παραχωρήμα

εις τους άπουδέλιους ίγυλ'ότους.

Τούν πέρνουμε ήμεις άμέσους κι τούν τρα-
βάμ' προύς ίζει. Τούν παραδίνουμε στον σκου-
πό λουχία κι τρέχουμε να κοιμηθώμ ίεν ή
συχίε.

— Ούρε, λείει ού Πλιακούρας, μήπους τυ-
χόν έκανι κι' έλαχι κι' υπάχουν κι' άλλα
ζούδια ίνδ'ος ίδω;

— Ξέρου ίγώ, τ' λείου.

— Νά ψάξουμε, λείει.

Κι' ιθός άρχίζουμε κι' άναπουδουγριζουμε
ούλα τα μπόμπια.

Δέν βήχαμ όμιους ούτι ψύλλων. Κι' έτα'
ήσυχ'οι του κόβουμ ντοκία κι κοιμούμασι
έους προύγιας.

Θά εις βγει ού γήλιους όταν καταλαβαί-
νου κάποιουν να μ' τραβεί του ίρ'απλουμα.

— Άλλους Άγας θε νάνι λείου κι θα τούν
πικιόφου τούν άφλότμου κι θα τούν κατό-
σκειν'όσου κιμ'α. Πιτάγουμε του λοιπόν ίξαρν-
κά ίπ'ανου κι γλιέπου...κι τι γλιέπου; Τούν
άφλότμου τούν χουριανό μ' του Κουκουρου-
καραλάου να κυτάη ού άφαλουκούμενους να
μ' κλίκη του ίρ'απλουμα.

— Ούρε, τ' λείου.

— Ούρε, μ' λείει.

— Τι γυροβουλιάς ίδω ούρ' ζαγά;

— Κρυγώνου.

— Κι τι ούρε τ'άκι είμ' ίγώ κ'ηδ'ος να ζε-
σταθής.

— Άκα.

— Έμ' τόνις;

— Τόνις ούρε Μητρον γυροβουλίου για
του ίρ'απλουμα.

— Φεύγα τ' φουατ'όσου κιρ'α κι θα οι άφα-
λουκώου.

Φεύγει που λίες κι' άόκρυν φεύγει. Σηκά-
νουμε κι γω κι ξυπνάου κι του Πλιακούρα κι
βγαίνουμε δέου. Γουρλίε' ή κοιλιά μ' κι πά-
σχοι κι πουνάου κι ύπουσέου. Βγαίνοντας
από τούν στρατώνις, οι λίγα σιγ'αύλια για να φτά-
δου γρηζήνουμε, άξαρνα άπου ίένα σιτ'ι
γλιέπουμ να μπρουβήλ'α μιά γρηγιά κλικά-
γουντας.

— Τριγάτι πιδιά, λείει, φουφουλονάει
μέσα ίένας ετύνους.

Τρέχουμε ήμεις ίπειγόντους κι γλιέπουμ
ίένα σκαπανάκι άπου την Πάτρα στουπ'ι σ'ου
μεθού.

— Ούρ' λείει τοι γρηγιάς ού Πλιακούρας,
τι φουφουλονάει που είνι μισήμενους. Κι
χαίριτι ή γρηγιά—Χριστιανή κι' Ούρθόδουε
ήταν—κι μάς βάνει να φάμ. Σφάς τρία κου-
τόπουλα κι φέρει κομμάτια ψομ'ι κι τσώ-
κρας. Πέφτουμε ήμεις οι άφλότμ' μ'ι
τρις κρας.

Διαβαίνουμε μιτά στον στρατώνα. Τοιμά-
ζουμε τα πρόματά μας γιατ' λείει πρόκειτι να
τραβήξ' ή Μοιρορχία μας για τη Θεσσαλο-
νίκη.

— Άίντι καφουμάνα άνακράζουμε κι την
ίπ'αμ' την Πόλη!

Τρουχάμ' πικιουδ'ος τα σπαθία μας, καθα-
ρίζουμε τα τρέκια μας, ραβούμασι που μάς
κουρέλιασαν στού δρόμου τ' άγκάθια κι τ'
άγκουδ'όβ'α κι ψάγουμε κι βρούουμε κι κα-
νένα θριφτό, θριφτό ζουφίου. Ού λουχίας
έχει βγάιει τη τσασάρα κι χινίε' του μου-
στάκι τ' που άγογίρημ κι' έγινι γοιτζ'όλου. Λείει
ού λουχαός πώς ίγώ κι' ού Πλιακούρας θ' ά-
κλουθήσουμ τη τιτάτ' Μοιρορχία που θα
τραβήξ' ίσα ούλ'όσια για τη Θεσσαλονίκη. Κι
τρέχουμε κι τοιμαζήμασι να προσηθ'όσουμ.

Κι' άμέσους χουρις γρονουτριβ'ος τραβάμ
γλήγοροι για ν' ανταμώσουμ τον ίπ'όλουπον
στρατόν που τραβόσι μιτά του Λιγαδόου
ίσα άπ' τη Βέρρογια στη Σαλονίκη. Κι πη-
νάμ' βνά χιονισμένα κι λαγαρία γιμάτα λά-

Η Άναρτίσσα.

τά μούτρα κι δέ άπουμένει ούτι κούκαλου.
σας φρίζουν ήμ'ι κι στέναζουμ γή.
Σετ' δρόμου συναπαντάμ κι' ένα άντάρτου
σώμα. Ούλου λιβέντις έναν κι' έναν.

— Γειά σας ούρε, λείει.

— Γειά σας μάς λέν.

Κι κατάν' ού έξιους κι γλιέπου μέσα το'
άντάρτις κι μιά άντάρτισσα, πεντάμορφ σά
νιράδα μ' μαργαρίτες πλιζούδες.

— Ούρ' τ' εν' ατύνου; Λείου.

— Κουρίτο' ούρε;

— Ββαίους κι μάλιστα.

— Τελλό δ'άν'.

— Ούρ'.

— Μ' τόνις τ' εν' ούρε βλάμ κι βήχι
στά βουνά; Δέ σκιάζιτι;

— Σκάν τα γέλοια ατύνου οι άφλότμ' κι' ά-
νακουροδίζονται κάτω.

Φεύγουμε ήμεις κι κόβουμε δρόμου κι δρο-
μάκι. Κι νυχτίνε κι κοιμούμασι στού ύπ-
θους κι ξημινάου κι τρέχουμε κι ούλου τρέ-
χουμε. Τέλους μιτά πολλές πικιπτιέας κι έι-
πουδ'όσ'αμ' ατύνουμ του στρατό. Τη ποτή
τη διτ'όρα τη τρέτ' τη τιτάτ' κι την έστ'
μοιρορχία Γουμ'ότους ού κάποιους στρατι-
ωτάς, γουμ'ότους αλ'ονα κι κανόνια. Κι' ού
ούθ'όσις εν' μ'αύρους κι βόεχες κι' ούλου
βόεχες.

Κι κάνει ένα κρύγιου που κοκκαλιάζει
ούλους. Τ' αλ'ονα χλιν'όταν κι βαρυβουγιάει
του προουβλικό διμουνιούδ'ος κι άουτοόλους.
Διατάτ' ή προουβ'όσις κι τραβήμ ίμπρος
ίπ'ανου. Τραβάνε σιμ'ότος ένα άνιουπ'όλου.
Κι καν' λίγου ύπουμ'ονη να σ' ού μ'αύρι-
γίου τη μάχη των Γιαννιτών. Ίεν έτάσι να
φίξ'ος κι να θανήσ'ος.

(Άκούουθε)

Ίγώ Μητρον

ού Καρλάφτς

ίεν Ραδικουβαστάζου

ΑΡΑΒΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

ΧΟΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας εἰς τὸ Λονδίνον ἦτο ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν Ἀπόκρεω ἑνας χορὸς ὁ ὁποῖος ἐδόθη εἰς τὸ Covent Garden ἐκ μέρους τῆς Ἑταιρείας τῶν ξένων δημοσιογράφων. Ἡ πλέον ἀριστοκρατικὴ ἀγγλικὴ κοινωνία ἔλαβε μέρος καὶ αἱ πολυτελέστεραι ἀμφιέσεις παρετηρήθησαν εἰς τὸν χορὸν αὐτόν. Δύο μετὰξὺ ὧν ἔκαμον τὴν μεγαλειότητα ἐντύπωσαν. Ἡ ἀμφίεσις τῆς Βαρώνης Μέγιερ καὶ τῆς κυρίας Λεγιέλ.

Ἡ Βαρώνη Μέγιερ ἦτο ἐνδεδυμένη ὡς παράδοξος πριγκίπισσα τῆς Ἀραβίας τῆς ὁποίας

Ἡ κυρία Λεγιέλ ὡς μούμινα.

Ἡ κ. Μέγιερ ὡς πριγκίπισσα τῆς Ἀραβίας.

ἡ εὐλιγυσία καὶ ἡ χάρις ἐδυναμώθησαν ἀπὸ τὴν κοντὴν φουστὰν ποὺ ἐφορούσε παρομοίαν μὲ πτερά χρωματιστῆς πεταλούδας.

Ἡ κυρία Λεγιέλ ἔκαμε τὴν μεγαλειότητα ἐντύπωσιν μὲ τὴν ἀπροσδόκητον ἀμφιέσιν τῆς αἰγυπτιακῆς μούμινης στολισμένης ἀπὸ ἱερογλυφικά σχέδια. Ἀλλὰ ἡ μούμινα αὕτη ἐκινεῖται, καὶ ἦτο καὶ τι πολὺ φανταστικὸ καὶ ἀνατριχιαστικὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς νὰ ξη καὶ νὰ κινῆται ἕνα πλάσμα τὸ ὁποῖον ἐδίδοι τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐβγήκε ἀπὸ μίαν νεκρόπολιν τοῦ οὐραίου.

Ἰύρω ἀπὸ τὸ Μαιζάνι

Ἦτο ἡ ὥρα 1 μ. μ. Ὁ ἥλιος ἴστατο ἄνωθεν τοῦ ἀνονήμου παρὰ τὰ Πεσὰ ἱστορικῶν γηλόφων, ἐφ' οὗ ἐκείνου, ἀδρανῆ πλέον εὐτυχῶς, δύο τουρκικὰ πεδινὰ πυροβόλα συστήματα Κρούτ καὶ τρία βλητοφόρα ὀχήματα. Τὰ ἐπίξλητα ταῦτα λάφυρα τοῦ ἡρωικωτάτου στρατοῦ μας, δύο ἐκ τῶν ἀπείρων ἄλλων τῆς ἐνδόξου καὶ φονικῆς μάχης τῶν Πεστών, ἐστύβον ὑπὸ τὰς χυρσῶς καὶ πυρίνους ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

Ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου εὐρισκόμην μετὰ τοῦ ἐφεδρῶν ἀνθυπάρχου — τοῦ ὑπὸ τὴν αὐστηράν καὶ ἐνδοκίμον διευθύνον τοῦ ὑπάρχου κ. Παν. Σοφίκα 13Α. χειρουργεῖον μας — κ. Ἀπ. Γεωργιουλοπούλου, μεθ' ἐνὸς ὑπολογιστοῦ τοῦ πυροβολικοῦ, οὕτως τὸ δόγμα διαφεύγει τὴν μνήμην μου, καὶ τοῦ ἀτρομήτου καὶ φιλοπατίδους ἱερέως Παπαδράκου, τοῦ κατὰ πόδας παρακολουθῆσαντος τὰ ἡρωικά εὐζωνικά τάγματα

ματὰ τῆς Ἡπειρωτικῆς στρατιάς.

Παρὰ τὰς χιονοθύελλας καὶ τὰς καταγίδας τῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν, ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο μαγευτικωτάτη, σχεδὸν ἀνοϊσιάντη.

Περίξ ἡμῶν αἱ ὕψηλα καὶ ἀπόκρημνοι κορυφαὶ τῶν ἱστορικῶν ὀρέων Σηροβουνίου, Ἀετοφολιᾶς, Λιουταίκας, Σουλίου καὶ Μανωλιάσας, ἥσαν κεκαλυμμένα διὰ τοῦ ὀλοεὺς πύλου τῆς χυρσῆς καὶ, ὡς ἐκ τούτου, αἱ ἐρυθροκίτρινα καὶ φλογερά ἀκτίνες τοῦ ὑπεράνω ἡμῶν ἡλίου ἐθραύοντο ἐπ' αὐτῶν γοητευτικώτατα, προσδίδοντα συνάμα εἰς τὴν χιόνα βελουδινὴν χροιάν.

Ἐκ τοῦ λόφου μας διεκρίνοντο δύο ἱστορικὰ φρούρια, τῶν Πέντε Πηγαδίων τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ Τεπελενλή πρὸς Μεσημβρίαν, καὶ τὸ τοῦ Μπιζανίου τοῦ Ἑσᾶτ Πασᾶ ἀρχιστρατήγου τοῦ ἐν Ἡεῖρῳ Τουρκαλβανικοῦ στρατοῦ, πρὸς βορρᾶν. Τοῦ πρώτου φρουρίου μό-

σαν τὰ ἐρεῖπια σώζονται τοῦ δευτέρου δὲμος καίτοι ἀκεραῖον εἰσέτι, ταχέως θὰ εὐρεθῶ, σὺν Θεῷ εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ περιγράφω τὴν κατερείπων παρὰ τῶν ἐνδόξων καὶ ἀητήτων ἑλληνικῶν τηλεβόλων καὶ μάνιγερ.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤκουοντο οἱ ἴχου τῶν ἀνταλλασσομένων βολῶν παρὰ τῶν ἀντιπάλων προφυλακῶν, καὶ ἰδίᾳ τὰ χαρακτηριστικὰ δῆφωνα τῶν τουρκικῶν μόνιζερ.

Περιεργαζόμεθα ἀπλήστως τὰ δύο τουρκικὰ τηλεβόλα, καὶ ἰδίως τὸ ἔτερον αὐτῶν, οὕτως τὸ στόμιον εἶχε θαυαστὴ ὑπὸ ὀβίδος ἑλληνικοῦ ὀρεινοῦ πυροβόλου περὶ τὰ τέλη τῆς παρὰ τὰ Πεσὰ ἡρωικῆς μάχης. Κάτωθεν τοῦ τε θαυασμένου στομίου αὐτοῦ ἐκείνου ὑπερήφανοι ἀλλὰ συντετριμμένοι εὐαίθριοι ἑλληνικοὶ ὀβιδες. Ἐκύψαμε λούτον καὶ ἐλαβόμεν ἀντιρριμμάτια ἐκ τῶν ἱστορικῶν τούτων ὀβίδων, αἵνα διεφύλαξαι ἐν τοῖς θυλακίοις ἡμῶν, ὡς ἀντικείμενα καὶ ἱερὰ ἐνθύμια τῶν ἀληθινῶν καὶ ἐπιζήλων κατορθωμάτων τῶν ἐνδόξων ἑλληνικῶν πυροβόλων. Παρὰ τὸ ἔτερον πυροβόλον ἐκεῖτο, κεκαλυμμένος ὑπὸ χόματος ποτισμένου ὑπὸ τουρκαλβανικοῦ αἵματος, ὁ λάκκος ἀτρομήτου καὶ τρομεροῦ Τούρκου πυροβολητοῦ — αἰθιοπικῆς καταγωγῆς — ὅστις εἶχεν ἐβρεθῇ παρὰ τῶν ἡμετέρων στρατιωτῶν, μετὰ τὴν ἡρωικὴν ὑπ' αὐτὸν κατάληψιν τῶν Πεστών, παρὰ τὸ πυροβόλον τοῦτο, φονεμένος ὑπὸ ἑλληνικῆς ὀβίδος, διότι ἐβάλλεν ἀπαισῶς καὶ ψυχραίμως μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς του, διασπείρων παρὰ τοῦ πυροβόλου του τὴν ὑπερασπίσιν μετὰ πάσης θυσίας τὴν ἀπαικτον καὶ ἐπαίσχυντον ὑποχώρησιν ἐκείνην τοῦ Τουρκαλβανικοῦ στρατοῦ.

Ὡς ἐκ τούτου, τὰ δύο ταῦτα τηλεβόλα παρουσιαζόντι τὸ πένθιμον, καὶ προσεῖ ἀπετέλουν τεκμήριον τῆς οὐκ ἐκ τῶν ἀπαισῶν ἡμῶν ἐκείνων, ἥτις ἀποτελεσμένη ἐπὶ τῆς ἡλικίᾳς πόρτης τουρκικοῦ τινος ὥσπερ οὗτο, ἐκείτο ἡμιβυθισμένη μετ' αὐτοῦ ἐντὸς παρακαμένου βορβορώδους λάκκου, καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐξήτει τὸν οἶκτον τῶν διαβιτῶν!...

Ἦνδε κάκειος ἐκείνου : διάφορα σιδηρὰ καὶ ἔθνηα κίβωτια πλήρη τουρκικῶν ὀβίδων ἀμειψιζόντων, σωροὶ καλὺκων ὀβίδων Κρούτ καὶ φονιγίων μόνιζερ, ἄπειρα θραύσματα ἑλληνικῶν ὀβίδων, αἵνα εἶχον ἀνασκάψει ὅσον σχεδὸν τὸν γήλοφον ἐκείνον. Ἐπίσης ἐκείνῳ ἐκεῖ καταματωμένα τουρκικὰ τραυματοφόρα φορεῖα, διάφοροι γυλιοὶ περιεστρεφτοὶ γυλίοι μόνιζερ, σμικρὰ τεμάχια μπομπῶν καὶ τυροῦ, ὀρθοστάται καὶ πασσαλοὶ ἀντιστήνων, ῥάκη στρατιωτικῶν στολῶν καὶ ἐσπορησίων, ὡς καὶ πλείστα ἕτερα σχετικὰ ἀντικείμενα.

Περαιτέρω, ἐντὸς δύο σμικρῶν τουρκικῶν σπηλῶν, λαφύρων καὶ αὐτῶν, τέσσαρες ἡμετέροι σκοποὶ, στρατιῶται τῶν ἐν Πεσείοις πορομαχικῶν, ἐφύλαττον τὰ τηλεβόλα καὶ τὰ λοιπὰ λάφυρα.

Οὕτως εἶχον ταῦτα, ὅτε αἶφνης, περὶ τὴν 1 1/2 μ. μ. ὥραν, ἀκούομεν ἐκκατακλινῶν καὶ χαρακτηριστικῶν ἤχων ἀεροπλάνου. Ἀνυψούμεν τὰς κεφαλὰς ἡμῶν καὶ διακρίνομεν κατευθυνόμενον ὑπερηφάνως πρὸς τὸ Μαιζάνι, τὸ διπλάνον τοῦ ἀτρομήτου καὶ ἐνδόξου ὀροσφύρου ὑπολογιστοῦ τοῦ μηχανικοῦ κ. Μουτούση, ἐφ' οὗ ἐπέβαινε καὶ ἕτερος ἀξιωματικός.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, τὸ διπλάνον διήρχετο ἀκριβῶς ὑπεράνω ἡμῶν. Ἀμέσως λοιπὸν τότε ἤρξαμεν νὰ χαίρομεν αὐτὸ ἡμεῖς μὲν διὰ τῶν οἰονοματικῶν ἡμῶν, ὁ δὲ Παπαδράκος διὰ τοῦ ἀκρου τοῦ ῥάσου του, διακρίνοντας ἐκ μαρῶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Ταυτοχρόνως δὲ σφιδόν ἐξάγει ὁ Παπαδράκος ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸν ἱερὸν καὶ Τιμιον Σαυρὸν τοῦ Σωτήρος καὶ εὐλογεῖ δι' αὐτοῦ τοὺς ἐπιβαίνοντας τοῦ διπλάνου, εὐχόμενος ὑπὲρ τῆς ταχέως καταλήψεως τῶν ἱστορικῶν Ἰωνανίων ὑπὸ τοῦ ἡρωικοῦ στρατοῦ μας.

Ἡ σκητὴ αὕτη δὲν εἶνε δυνατόν νὰ περιγραφῇ, τόσο ἐπιβλητικῇ καὶ συγκινητικῇ ἥτις... Ὡστε, οἱ δύο ἐπὶ τοῦ διπλάνου τούτου γενναῖοι ἀξιωματικοὶ ἀεροπόροι, δημηθύνθησαν πρὸς τὸ τρομερὸν Μαιζάνι, πρὸς τὸν ἄνωστον κίνδυνον, πρὸς τὴν ἐπιζήλον δόξαν, ἵνα κομίσωσι στρατηγικὰς πληροφορίας, ἵνα ἐκσπείρωσι πανικὸν εἰς τοὺς ἀντιπάλους ἡμῶν, ἵνα ἐνθαρρύνωσι τὸν στρατὸν μας, ἵνα συντελέσωσι καὶ οὕτω εἰς τὴν προσεχῇ κατερείπων τοῦ Μαιζανίου, καὶ ἵνα τέλος, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των, δοξάσωσι καὶ διὰ μίαν ἐπὶ φορὰν τὰ ἑλληνικά στρατιωτικά ἀεροπλάνα.

Ἀετορράχη Μπιζανίου, Φεβρουάριος 1913

ΔΗΜ. Ν. ΖΟΡΜΠΑΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΤΑΜΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

7 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Διήλθε πρὸ τοῦ ἀνωτέρου ὑπάλλῃλου καὶ χυρῆς νὰ σταματήσῃ τοῦ εἶπε τὰς ἐξῆς λέξεις :

— Ὁ παρακολουθούμενος ἐπανήλθεν εἰς τὸ κρατητήριον. Ὁ ἀρχιδιομοφύλαξ ἐρωτᾷ τί πρέπει νὰ κάμῃ !

— Πήγαυε νὰ τοῦ εἴπῃς νὰ περιμένῃ τὰς διατάξεις μου.

Ὁ ἀρχιδιομοφύλαξ ἀνεχώρησε καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐμεινε λίαν παραγμένος καὶ ἐν μεγιστῇ ἰγνυσίᾳ διηρώτα αὐτὸν τί οἶμαι νὰ κάμῃ ὅπως ἀντιμετώπισῃ τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν περίπτωσιν, ὅτε δέκα βήματα μακρὰν παρετήρησεν εἰς τὸ μέσον τῆς Νέας Γεφυρᾶς τὸν κ. Λεκόκ, στηρίζομενον ἐπὶ τοῦ βραχίονος νεανίου.

Η'

— Μὰ τὴν πίστιν μου ! ἔρχεται εἰς κατάληκτον ὥραν ὁ γέγονος, ἐμφυθιστὴν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας.

Αὐτὸς ἐγείρεται τὸ πάλιν μου. Τὸ ἔπλον τοῦτο δὲν ἐκπαινεύεται, διότι ἡ πυρτις του εἶνε καλῆς ποιότητος. Ὅφρῃ νὰ μὴ προμηνυθῇ καλλίτερα ἐφόδια ἢ νὰ ἀνομιολογήσῃ διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ δὲν εἶνε λογικῇ.

Καὶ βλέποντι ὅτι ὁ κ. Λεκόκ ἐμελλε νὰ διέλθῃ, γοοῖς νὰ δειγῇ, ὅτι τὸν γνωρίζει :

— Ὁ ὑψηλὸς αὐτὸς μελαγχολικὸς εἶνε ἀναμφύβολος ὁ κ. Λεκόκ. Ὁ ἀγαθὸς γέγονος δὲν θὰ ἐνθουσιασθῇ ἐν τὸν πλησίον ἐνώπιον τοῦ νοῦ του, ἀλλὰ μὰ τὴν πίστιν μου ! τὸσον τὸ χειρότερον, θέλω νὰ μάθω πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀδύτης δού ταύτης... Καὶ ἔπειτα θὰ μετρησιὸν διαιτυπώσεις.

Καὶ τοποθετηθεὶς εἰς τρόπον ὅστε νὰ φράξῃ τὴν διόδον εἰς τὸν γέγοντα, ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλλῃλος ἐπαρτήσας μὲ τὸν πῖλον εἰς τὸ χεῖρ καὶ εἶπεν εὐγενῶς :

— Ἐπιτρέψατέ μου, κύριε δὲ Γεντιλῇ νὰ σὰς εἶπω δύο λέξεις ἰδιαίτερας. Δὲν θὰ σὰς κρατήσω πολὺ.

— Περιμένε με, φίλτατε Λουδοβίκε, μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ Λεκόκ, ἀφίγντον τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ του καὶ κατευθυνόμενος εἰς εἰς ἐπὶ τὰ λίθινα ἡμικύκλια τὰ ἐρισιόκοιμα κατὰ διαστήματα εἰς τὸν περιφραγμένον τῆς γεφυρᾶς. Καὶ ἀφού ἐφθασεν ἐκεῖ :

— Ἡδύνασθε, ἐπανελάβε, νὰ μὲ ἀλλάξετε τὴς οἰκονομίας αὐτῆς εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου. Πρὸ ὀλίγου σὰς εἶπα, ὅτι πολὺ ἐπεθύμουν ν' ἀφήσω τὸν υἱόν μου ἔξω τῶν ὑποθέσεων τῆς ἀστυνομίας.

— Συγγνώμην ! ἀγαπητὲ Λεκόκ, ἡ περίπτωσις ἐπελγεῖ τόσον...

— Ἐάν εἶνε τὸσον ἐπείγουσα, ὁμολήσατε, ἀλλὰ ἐν συντομίᾳ. Πηγαίνετε νὰ προσφάσωμεν τὸ ἀντιόμοιον τοῦ Σαῖν-Κλου, καὶ ἐάν μὲ κρατήσῃς ὀλίγον ἐδῶ, ἢ ἀναχωρήσῃ.

— Ἰδοὺ τί τρέχει μὲ δύο λέξεις :

Πρὸ μικροῦ ἀφίγντον ἐλευθέρων τὸν ἄνθρωπον, ὅπως μὲ συμβουλευσάτε... Ἐμείνεν ἐκκοι κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς προκυμαίας, καὶ ἐπανήλθε μόνος τοῦ εἰς τὸ κρατητήριον.

— Ὡ ! εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς ἀστυνομικὸς ὑπάλλῃλος, ὕψωνται τὰ ὅσα σὰν παλαιὸς στρατιωτικὸς ἴππος εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς σάλπιγγος. Ἡ ὑπόκρισις εἶνε ἐπιτυχεστάτη. Ἐρχετο νὰ κάμει μετὰ πρῶτον ἰσχυρότερον, ἀφ' ὅσον τὸν ἐνόμιζαν... ἐκτός ἄν...

Ὁ κ. Λεκόκ διέκρινεν ἀποτόμως τὸν λόγον του, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε ἰδιάζουσας ἐκφράσεις, ἀπλήθνη, οὕτως εἶπεν, διὰ πόλεμον. Ὁ διάσημος ἀνιχνευτὴς ἐσκέτετο.

— Ἀποπλανώμεθα, εἶπεν αἰφνης. Ὁ βωβὸς αὐτὸς εἶνε καλῆς πίστεως. Ἐπανήλθεν εἰς τὸ κρατητήριον κατὰ φρεσὶν λόγον, διότι δὲν γνωρίζει τὸ Παρίσι καὶ δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ ὑπάγῃ.

— Ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει τὸ σχέδιόν σας δὲν ἀξίζει τίποτε, καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς περισσύτερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φράσιν εὐρισκόμεθα εἰς ἀμηχανίαν.

— Ὑπάρχει ἴσως τρόπος νὰ ἐξέλθωμεν τῆς ἀμηχανίας ταύτης.

— Λέγετε.

— Πῶς ὁ συλληφθεὶς ὠδηγήθη ἀπὸ τὸν σταθμὸν τῶν Γοβελίνων μέρῳ τοῦ κρατητηρίου ;

— Ἐντὸς κλειστῆς ἀμάξης.

— Ὡραία ! τότε τίποτε δὲν εἶδε στὸν δρόμον.

Ἐπαναφύρεται αὐτὸν ἐντὸς τῆς ἰδίας ἀμάξης εἰς τὸν σταθμὸν, εἰδοποιήσατε τὸν ἐνομοτάρχην νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλευθέρον μετὰ ἑνα τέταρτον τῆς ὥρας, καὶ νὰ τὸν ἀποστείλῃ ἐν συνοδείᾳ δύο ἀστυνομικῶν κλητῆρων εἰς τὸ μέρος ὅπου συνελήφθη. Ἐκεῖ, θὰ τὸν ἀφήσουν καὶ θ' ἀναχωρήσουν χωρὶς ν' στρέψουν ὀπισθὲν των. Οἱ δύο ἀρχιμοῖ σας... ποῖοι εἶνε ;

— Ὁ Πήγασος καὶ ὁ Πιεδούσης.

— Θανμάστοι καὶ οἱ δύο. Θὰ προηγηθῶν καὶ, περιδιαβάζοντες, θὰ ἴδουν τι θὰ κάμῃ ὁ βωβὸς. Ἐχῶ τὴν ἰδέαν ἐν διὰ τοῦ τρόπου τοῦτο θὰ ἐπανεῖργῃ τὸν δρόμον του.

— Ἐγὼ φρονῶ, ὅτι θὰ διανοήσῃ.

— Ἐξάπαντος, ἐάν εἶνε ἔνοχος, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει δὲν θὰ δυνηθῇ ποτὲ νὰ βγάλει τὸ ποτὶ ἄντ' αὐτόν. Ἐάν, τούναντιόν, ὅπως φρονῶ, δὲν ὑπάρξῃ ἡ ὄργανον ὅπως ἀμέσως τοῦ κακουργήματος, εἰμαι βέβαιος, ὅτι θὰ σὰς ὀδηγήσῃ κάπου.

— Τοῦτο εἶνε πολὺ ἀμφίβολον, καὶ θὰ ἐπρότιμον...

— Συγγνώμην ! εἶπεν ὁ Λεκόκ, κάμω ν' ἡμῖς σταν στρόφην, ὅπως ἐπανεῖργῃ τὸν υἱόν του, ἀλλ' ἐάν συνομιλήσω μαζί σας ἕνα λεπτὸν περισσότερο, τὸ ἀντιόμοιον ὃ' ἀναχωρήσῃ, καὶ θὰ μὰς περιμένουν εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Βουλώνης. Δοῦλός σας, ἀγαπητὲ κύριε.

Καὶ ἀπεμακρύνθη μὲ ταχὺ βῆμα.

— Ὡρισμένως, ἐξέπεσε πολὺ, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλλῃλος μετὰ μόνος. Τὸ σχέδιόν του δὲν ἀξίζει πεντάρα. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν διακινδυνεύομεν τίποτε καὶ οὐδὲν ἐνδύσκω προσφορότερον. Ἐάν ὁ βωβὸς δὲν ἐμπέσῃ εἰς τὴν παγίδα, δὲν μὰς μένει πλέον ἢ ἡ ἀναγνώρισις εἰς τὴν Μόργην... ἐνδεχομένη περίπτωση εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐλπίσωμεν...

Μὰ τὴν πίστιν μου ! θὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ σχέδιόν... ἐάν ἀποτύχῃ, θὰ προσκαλέσῃ τὸν Γολβιὰ καὶ θὰ τὸν ἀναθέσῃ τὴν ὑπόθεσιν. Εἶνε ὀλίγον ὑποπτος, ἀλλὰ θὰ ἔχομεν ἐπ' αὐτοῦ ἀγρυπνὸν ὄμμα.

Ἀφού ἄπαξ ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν του, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας δὲν ἔχασεν οὔτε στιγμὴν ὅπως ἐνεργήσῃ. Ὁ 29 καὶ ὁ 33 ἀπεστάλησαν εἰς τὴν ὁδὸν Κορυδαλλοῦ. Ὁ βωβὸς εἰσάχθεις εἰς κλειστὴν ἀμάξαν, ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ σταθμοῦ τῶν Γοβελίνων.

Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλλῃλος ἐπέβη ἀμάξης, καὶ ἐσταμάτησεν εἰς τὴν τρίτον, ἥτις σχηματίζεται ἀπὸ τὸ βουλευτήριον Ἀργυρὸ καὶ τῆς ὁδοῦ Οὐρσίνης, πλησίον τοῦ νοσοκομείου.

Ἐπεθύμει νὰ ἐπιβλέπῃ μακρόθεν τὴν ἐπιχείρησιν, καὶ εἶχε ὑπολογιστῇ, ὅτι ἐκεῖ ἦτο ἡ καταλληλοτέρα θέσις, ὅπως κατοπτρῇ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς ἀμάξης τὰς περιπετείας τῆς καταδιώξεως. Ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ κίβωτιον εἶχε συλληφθῇ ἐρχόμενος ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Οὐρσίνης, ὅπως ἂν ἀπεφράσκει νὰ ἐκπελθῇ ἐκεῖ, ὁπόθεν εἶχε ἀναχωρήσει, ἤθελεν ἀφευκτῶς διέλθῃ ἐκεῖθεν.

Μετὰ μίαν ὥραν ἕκαστος εὐρίσκειτο εἰς τὴν θέσιν του.

Ὁ βωβὸς δὲν παρουσίασεν οὐδεμίαν δυσκολίαν, ὅπως λάβῃ θέσιν εἰς τὸ κίβωτιον καὶ τὸν σταθμὸν, ὁπόθεν τὸ εἶχε παραλάβῃ τὴν πρωίαν. Ἐκεῖ ὁ ἐνομοτάρχης, ἀφού ἀπήγγειλε μικρὸν λόγον, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν

πλάνην τοῦ φυλακισμένου, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν οὗτος θὰ τὸν ἤκουεν, ἔσπευσε νὰ ἐμπιστευθῇ αὐτὸν εἰς δύο κλητῆρας, λέγων :

— Ἀπαλλάξατέ με ἀπ' αὐτόν τὸν τυχοδιώκτην καὶ ὀδηγήσατέ τον μακρὰν διὰ νὰ μὴ ἔλθῃ πλέον καὶ μὰς ζαλίσῃ.

Ὁ ἀνθρώπος δὲν ἐφάνη ποσὸς ὅτι ἐνόησεν τὴν φράσιν ταύτην, λεχθεῖσαν εἰς τρόπον, ὅστε νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην, ἀλλ' ἡ κολούθησεν εὐπειθῶς τοὺς δύο ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, οἵτινες ἔλαβον τὴν ὁδὸν Κρουλεβάδ, ἀνῆλθον τὴν ὁδὸν Κορβιάδ καὶ τὸν ἐγκατέλειψαν εἰς τὴν πρώτην τριόδον, εἰπόντες εἰς αὐτόν :

— Καλὸν κατευοδίων καὶ πάσχις νὰ μὴ πιασθῇς ἄλλοτε.

Ὁ Πιεδούσης ἐνδεδυμένος πάντοτε ὡς μοσχομάκας, περιεφέρετο εἰς τὴν ὁδὸν Κορβιάδ, ὁ δὲ Πήγασος ἐκάνει εἰς τὴν πίπταν του ὑπὸ τὸ προστέγειον τοῦ βυροσδεφμένου, τὸ ὁποῖον κείται εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Κορυδαλλοῦ.

Ἐπιπτε χιὼν ἄφρονος, καὶ τὸ ψῆχος εἶχεν ἀποσκληρύνει τὴν πεσοῖσαν τὴν νύκτα χιόνα. Οὐδεὶς διαβάτης ἐφαίνετο, ὅλη δὲ ἡ ζοὴ τοῦ πτωχοῦ τούτου τμήματος εἶχε συγκρατηθῇ εἰς τὰ οἰκονολεῖα. Ὅθεν τ' ἀστυνομικὰ ὄργανα εἶχον δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ παρατηροῦν τὰς κινήσεις τοῦ θηρομάτος ποῦ παρεμύονεν καὶ ἔλαβον τὰ μέτρα των ὅπως μὴ γίνονεν ἀντιληπτὰ ὑπ' αὐτοῦ.

Ὁ βωβὸς ἤρχισεν ν' ἀκολουθ

ΤΟ ΥΠΕΡΒΥΧΙΟΝ

— Πώς έγινε. — Πώς βυθίζεται. — Πώς κτυπά. — Τα προτερήματα και τα ελαττώματά του.

Με τὰς προσηλάσεις του και τὰς περιορισμένας κινήσεις του ὁ Τουρκικὸς στόλος, κατὰ τὰς τέλει-
ταιας πανηγυρίας, δὲν ἔδωκεν εὐκαιρίαν εἰς τὸν
«Λεβάντα» μας, τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν ὑποβρύχιον,
νὰ δράσῃ. Ἐν τοῖσι, ὅλοι ἀνέμεναν ἐργασίαν
νὰ ἴδουν ποῖα θὰ ᾔτο ἡ δράσις τοῦ ὑποβρυχίου ἐν
πολέμῳ, ἡ ὁποία πρῶτην φορὰν θὰ ἐδοκιμάζετο.
Τὸ εἶδος τοῦ πλοίου τοῦτον ἐν νέον καὶ ὡς ἐκ
τοῦτου οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἑλλάδος» ἴσως θὰ ἡ-
δελαν νὰ γνωρίσουν ἐν συντομίᾳ τί εἶνε ὑποβρύχιον.

Καὶ πρῶτον, ὑποβρύχιον καλεῖται τὸ πλοῖον
τὸ δυνάμενον νὰ πλέῃ ὑπὸ τὴν θάλασσαν. Ὡς
πᾶσις ἐπιστημονικῆς ἀνακαλύψεως, πολλοὶ ἀμ-
φιδοῦντες τὴν ἐφεύρεσιν, οὗτοι καὶ τοῦ ὑποβρυ-
χίου πολλοὶ ἐφευρέται ὑπῆρξαν ἀπὸ τοῦ 16ου
αἰῶνος καὶ ἐντέθησαν. Ἀλλ' ὡς πραγματικὸς πρό-
γινος αὐτὸν δυνάμεν νὰ ἀναφῶμεν τὴν «Κα-
λάνην» τοῦ Bushnell κατὰ τὸ 1771 καὶ τὸν
«Ναυτίλον» τοῦ Φούλτονος καίτοι καὶ ταῦτα
ἦσαν πλοῖα πρωτογενῆ, σχεδὸν μηδενίαν σχεδὸν
ἐχόντα μετὰ τοῦ σημερινὸν κατασκευασθέν, εἰς τὴν
τελειοποίησιν τοῦ πλοίου πολὺ συνετέλεσαν αἱ
ἀνακαλύψεις τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Τὸ πρῶτον κράτος, τὸ ὁποῖον ἀπέκτεινεν ὑπο-
βρύχιον στόλον, εἶνε ἡ Γαλλία, σεμνυνόμενη σή-
μερον διὰ τὰ τέκνα τῆς Ζακλῆ, Λουμπὲν καὶ
Μανγκάς, ναυπηγὸς περιφίμων.

Ἡ ἀρχὴ τῆς κατασκευῆς τῶν ὑποβρυχίων
σχητίζεται ἐπὶ τὸν ἐρίζοντιον πηδάλιον τὰ ὁ-
ποῖα διευθύνουσι τὸ ὑποβρύχιον ἐπὶ τοῦ κατακο-
ρύφου ἐπιπέδου, ὅπως τὸ σύνθετος πηδάλιον ἐπὶ
τοῦ ἐρίζοντιον ἐπιπέδου.

Ἐπεὶ οὖν ἡ κατασκευὴ τῶν ὑποβρυχίων
τοῦ ὑποβρυχίου εἰσάγοντες ὕδωρ ἐκ τῆς θαλά-
σσης διὰ τὴν καταβύσιν καὶ ἐξάγοντες αὐτὸ
διὰ τὴν ἀνάβυσιν.

Ἐπειδὴ ὅμως τὰ ὑποβρύχια ταῦτα εἶχαν πλεον-
στότητα μὴδὲν ἠθέλησαν νὰ κατασκευάσωσι
ἄλλα μεγαλειτέρου ἐκτοπισματος καὶ μεγαλει-
τέρας ἐνεργείας, καὶ κατασκευάσαν τὰ μετ' ἐπι-
πλέον πλεονστότητα, ἐκεῖνα δηλ. τὰ ὁποῖα διατη-
ροῦσι πάντοτε μικρότερον βάρος τοῦ βάρους
τοῦ ὕψ' αὐτὸν ἐκτοπισμένου ὕδατος τὴν ἄν-
τισιν δὲ τοῦτον ὑπερπικρὸν μὴχανικῶς, ὅπως
καὶ εἰς τὰ «αερόπλοια», διὰ τὸν ὡς ἄνω ἐρί-
ζοντιον πηδάλιον.

— Πῶς κινεῖται.

Ὡς μᾶλλον καταλλήλος κινητήριος δυνάμις
τῶν ὑποβρυχίων εὐρέθη μετὰ πολλὰς δοκιμασίας
ὁ ἡλεκτρισμός. Καὶ ἐπειδὴ ἔχομεν δύο εἴδη ὑπο-
βρυχίων: τὰ ἀμυντικὰ καὶ τὰ ἐπιθετικὰ. ἔθεσαν
ὡς κινητήριον δυνάμιν τῶν πρῶτων τὸν ἡλεκτρι-
σμόν καὶ τῶν δευτέρων δὲ μὲν τὸν ἐπὶ τῆς ἐπι-
φάνειας τῆς θαλάσσης πλοῦν μηχανικὸν κινούμε-
να διὰ γκαζολίνης ἢ πετρελαίου, διὰ δὲ τὸν
ὑποβρύχιον τοῦτον, τὸν ἡλεκτρισμόν μετ' ἡμε-
ροπονητικῶς, οἷτινες δὲν νὰ πληρῶνται εὐθὺς
μετὰ τὴν ἐξάντησιν τῶν, ἐπανερχομένων τοῦ
ὑποβρυχίου εἰς τὸν σταθμόν. Τώρα θὰ ἐρωτήσατε
πῶς ἀναπληροῦται ἡ μεταβολὴ τοῦ βάρους τοῦ
ὑποβρυχίου ὡς ἐκ τῆς καταναλώσεως τοῦ πε-
τρελαίου; ἀποκρίσεται διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ὕδατος
ἀναλόγου ἐκ τῆς θαλάσσης. Βάρη ἐπίσης ἡρη-
μένα κατέθενεν τὸ ὑποβρύχιον καὶ ἐκ τῶν ἐν-
δον χειριζόμενα ἀφίνονται ἐν ἀνάγκῃ, ὅπως τὸ
ὑποβρύχιον ταχύτερον ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας.

— Πῶς ἀναπνέει

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ ἀτμοσφαιρι-
κοῦ ἀέρος ἐντὸς τοῦ σκάφους κατὰ τοὺς ὑπο-
βρυχίους πλοῦς δύο τρόποι υπάρχουν: ἡ ἡ ἀνα-
νέωσις διὰ πεπιεσμένου ἀέρος ἐντὸς κυλινδρῶν
εὐρισκόμενον, ἐκδιωκόμενον δι' ἀντλίων τοῦ με-
μονομένου, ἡ διὰ παντοίων χημικῶν μέσων ἐξου-
δετέρουσι τὸν μεμολογούμενον στοιχείον τῆς ἀ-
τμοσφαιρικής, ὡς δι' ἐξυγνόν καυθερὸ ἐντὸς ἀπο-
θηκῶν πεπαισμένων.

Εἰς τοὺς πλοῖα τὸ ὑποβρύχιον βοηθεῖται ὑπὸ
τῆς συστήσεως πνεύματος καὶ τοῦ περιόπλου, ὅπερ
ἀποτελεῖται ἀπὸ σωλῆνα μεταλλίονον φέροντα εἰς
τὰ δύο αὐτοῦ ἄκρα πρίσματα, δι' ὧν καθαρῶτατα
δύνανται οἱ ἐν τῷ ὑποβρυχίῳ νὰ βλέπωσι τὰ ἐπὶ
τῆς θαλάσσης ἀντικείμενα. Ὅταν δὲ φθάσῃ εἰς
μικρὰν ἀπὸ τοῦ ἐξθροῦ ἀπόστασιν τὸ ὑποβρύχιον,
καταβύει καὶ τὸ περισκόπιον, διὰ νὰ μὴ φαίνε-
ται. Ἦδη παρεβύθησαν οὗτοι καὶ τῆς τελεσκοπίου,
διὰ τοῦ ὁποῖου δύνανται ἀκαριαίως νὰ κατο-
πτεύωσι τὸν ἐρίζοντα καὶ ν' ἀποκρύπτωσιν αὐτό.

Ἡ Γαλλία, ὡς εἵπομεν, ἤρχει τὴν κατασκευὴν

στόλου ὑποβρυχίων ἀπὸ τοῦ 1888 ἡ δ' Ἀγγλία
μὴ δώσασα κατ' ἀρχὰς σημασίαν μολὺς τῇ 1900
μὴ ἐκέντηθ' ὑπὸ τῆς ὁλοκλήρου ναυπηγούσης Γαλλίας
καὶ ἀνέγραψεν εἰς τὸν προῖπολογισμόν τοῦ ἔτους
ἐκεῖνου τὴν κατασκευὴν ὁ ὑποβρυχίου, ἀφ' οὗ πρό-
τερον ἀπέτυχεν ἐν τῇ συνεδρίῳ τῆς Χάγης τὴν
καταβύσιν τοῦ ὑποβρυχίου. Ἡ Γαλλία εἶχε ἤδη
90 ὑποβρύχια τὸ πρῶτον ναυπηγηθέν ἔτος 30
τόνων καὶ τὸ τελευταῖον 400. Ἡ Ἀγγλία ἐξα-
κολούθει κατ' ἔτος ναυπηγούσα διὰ τὸν θαλάσσο-
κράτορα στόλον τῆς καὶ ἡ Ἑλλάς κατέχει ἤδη
ἐν, εἰς τὸ ὅσον δὲν ἐδόθη μέχρι τοῦδε εὐκαιρία
νὰ δράσῃ.

— Τί λέγει ὁ κ. Βότσης.

Ὡς ἐξῆς δὲ ὁ νέος πυρπολὴτής μας, Βότσης
προσφωνεῖται τὸ μέλλον τοῦ ὑποβρυχίου εἰς πρό-
σῳτον ἐπὶ δημοσιεύσεσιν μελέτην τοῦ: «Τὸ
πορτοῦν τοῦτο ὅλον τοῦ μέλλοντος θὰ ἐπιπο-
δίσῃ βομβαρδισμούς, ἀποδόσεις, θὰ διαλύσῃ ἀπο-
κλεισμούς, ἐπιτιμήμενον ἐξ ἀποστάσεως κατὰ τὸν
ἐχθρὸν πλοῖον, εἰς τὴν ὅσον δὲν δύνανται νὰ
ἐνεργήσωσι τὰ ἐπὶ τῆς πυρπολίας. Τὸ ὑποβρυ-
χιον δὲν ἔχει ὡς ἐπιθετικὸν ὅπλον ἢ τὴν αὐτοκί-
νητον τορπίλιν ὡς ἀμυντικὸν δὲ τὴν καταβύσιν.
Τὸ σπουδαιότερον εἰσὶ ἐλάττωμα τοῦ εἶναι ἡ
βραδυκίνησις του. Ὅταν ὅμως ἡ ταχύτης αὐτοῦ
ἐξέλθῃ τῇ τῶν μεγάλων εὐδρόμων πλοίων, οὐδὲν
πλέον θὰ τὸ ἐμποδίσῃ ἡ ἀκόλουθ' ἐπὶ στόλους θω-
ρηκτοῦ, οἷτινες εἰς ἔξτημα τότε ἂν θὰ ὑπάρ-
χουσι ἀσφαλεῖς ἐκτός ἂν νεία πρόσδοι καὶ νεία
ἀνακαλύψεις παράσχουσιν ἀσφαλεῖς προφυλάξεις
κατὰ τὸν τορπιλικὸν ἐκτρέψαν, ἡ εἰς τοὺς πο-
λεμικοὺς ναυτομήτρους ἐμφανισθῇ νέον πλοῖον, τὸ
ἀνυποβρύχιον».

ΒΑΣ. Π. ΖΑΚΚΑΣ

Ἡ ἡμπερικὴ σῶσθ
λοῦ Διαδόχου

Ἡ τιμητικὴ σπάθῃ ἡ ὁποία θὰ δωρηθῇ εἰς
τὸν Διαδόχον ἐκ μέρους τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλ-
λήνων παρηγγέλλει καὶ κατασκευάζεται ἤδη εἰς
τὸ μέγα ἐν Νέα Ὑόρκῃ ἀδριατικοῦ Σιγα-
ράν καὶ Σια. Θὰ στοιχίσῃ δὲ 15 χιλιάδας φρ.
τὰ ὁποῖα συνηγορήσῃσαν δι' ἐξάνου τῶν Ἑλ-
λήνων τῇ: Ἀμερική.

Κατὰ τὴν «Ἀτλαντίδα» ἡ σπάθῃ αὕτη ἐξαί-
ρεσις τῆς λεπίδος ἡ ὁποία δὲν εἶνε κατ' ἀνάγ-
κην χαλιδρὴν διὰ κατασκευασθῇ ἐκ χρυσοῦ τῶν
14 καρατίων. Ὀλόχρησθ' δὲ εἶνε ἡ λαβὴ, ἡ
θήκη καὶ τὰ κοσμήματα τοῦ τελαμῶνος. Ἡ
ποικιλίαις τῆς σπάθης δὲ εἶνε τόσον εἰς τὸν
σχεδιασμὸν ὅσον καὶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν λεπτο-
τάτης τέχνης καὶ συμφωνίας πρὸς τοὺς κανόνας
τῆς Ἑλληνικῆς αἰσθητικῆς. Τὰ ἐθνικὰ χρώματα
κυριαρχοῦν εἰς τὸν διάκοσμον, ὁ ὁποῖος θὰ
γεῖν διὰ χρυσοῦ καὶ σμάλτου καὶ θὰ συμπλη-
ροῦται δι' ἀδαμάντιον καὶ σαρφεῖρον. Τὴν κε-
φαλὴν τῆς λαβῆς θὰ κοσμήῃ καὶ θὰ κατέχῃ καὶ
ὁλοκληρίαν ἑνὸς θαυμασίου ὑποκύματος σαρ-
φεῖρος μεγέθους καὶ σχήματος μεγάλου λεπτο-
καρτείου σχηματίζον ἀντεροειδῇ ἀντιβολοῖαν
εἰς τὴν κορυφὴν του.

Οἱ σαρφεῖροι αὗτοι λέγονται φορεῖς εὐ-
τυχίας. Πολλοὶ αὐτοὶ σαρφεῖροι καὶ ἀδαμάν-
τινες ἀρκετοῦ μεγέθους, λαμβανόμενοι ὑπ' ὄψει
τοῦ πληρωθέντος ποσοῦ, στολίζουν τὴν λαβὴν
τῆς σπάθης, τῆς ὁποίας ὁ χρυσοῦς ἐπικαλύπτε-
ται κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τὸν ἐκ σμάλτου ἑλ-
ληνικὸν ποικιλιάντων τὰ ὁποῖα συνίσταται κυ-
ρίως εἰς βυζαντινοὺς κυανούς σταυρούς ἐντὸς
λευκῶν κύκλων, περιελκόμενον πάλιν ἐντὸς
χρυσῶν γραμμῶν αἱ ὁποῖαι σχηματίζουν τετρά-
γωνα τὸ μέσον δὲ τῆς λαβῆς ἐκ τοῦ ἐμπρο-
σθίου μέρους κατέχει ὁ δικεφάλος βυζαντινὸς
ἀετὸς κοσμοκύριος ὑπὸ ἀδαμάντιον καὶ σαρ-
φεῖρον. Ὁ θυρεὸς τῆς σπάθης, κοσμοκύριος
ἐπίσης δι' ἀδαμάντιον καταλήγει εἰς τὸ ἑλλη-
νικὸν στέμμα, περιελκόμενον ἐντὸς κύκλου πολ-
υτίμου λίθου.

Τὴν θήκην στολίζουν αὐλακοειδεῖς γραμμαὶ
κατ' ἀπομίμησιν τῶν γραμμῶν τῶν κινήτων, τὸ
ἀνώτερον δὲ μέρος κοσμεῖται ἐκ τοῦ ἐνὸς μέ-
ρους ὑπὸ Ἑλλήν. σταυροῦ μεγάλου σχήματος
καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ὑπὸ ἀρχαῖον νομί-
σματος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου μετ' ἐπὶ προ-
τομῇ αὐτοῦ, ὅπως συμβολίζει τὴν ἀπελευθέρ-
ωσιν τῆς Μακεδονίας ὑπὸ τοῦ Διαδόχου Κων-
σταντίνου. Τὸ κατώτερον μέρος τῆς θήκης κο-
σμεῖται ἐπίσης ὑπὸ καλλιτεχνικὸν ἀναγλύφον
παράστασιν. Ἡ λεπίς ἐκ χαλυβός τῆς Δαμ.

σκοῦ, εἶνε καλλιτεχνικώτατα σκαλισμένη καὶ
φέρει ἀφιέρωσιν τῆς σπάθης ὑπὸ τῶν Ἑλλή-
νων τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὸν Διαδόχον Κωνσταν-
τίνον.

ΦΡΟΝ.

Η ΛΕΞΙΣ GREC

Πῶς προσέλαβε ὕδωρ τῶν Γαλλῶν
κακὴν σημασίαν ἐκ ἀπαρνοήσεως.

Ἡ λέξις Grec προσέλαβε εἰς τὴν Γαλλικὴν
γλῶσσαν ὑβριστικὴν σημασίαν, τὴν ὅσον αὐ-
ποδίδουν οἱ Γάλλοι εἰς τὸ ἔθνος:

Ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ', ἐπιδόρμηεν εἰς τὴν
Γαλλίαν ἐξ Ἀνατολῆς οὐκ αὐταπόνητοι, ὅ-
τινες εἰσχωρήσαντες εἰς τὴν καλὴν κοινωνίαν
κατέκλεψαν πολλοὺς εἰς τὰ χαρτὰ. Ἐπειδὴ δὲ
τότε οἱ οἱ χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς, ὁμο-
κρίτους φυλῆς ὀνομαζόμενοι Γραικοὶ, ἐπεκρά-
σαν ἀπὸ τότε εἰς τὴν Γαλλίαν νὰ λέγουν Γραι-
κοὺς τοὺς κλέπτοντας εἰς τὰ χαρτὰ καὶ ἐν
γένοι τοὺς ἀπατεῶνας καίτοι οἱ κλέπται ἐκεί-
νοι ἦσαν ἀπὸ κάθε καρυδιάς καρδοὶ, Ρωμαῖοι,
Ἀρμένιοι καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν περιλαμβανο-
μένων εἰς τὸ γενικὸν ὄνομα Λεβαντίου.

Βεβαίως ὅμως ὅπως καὶ ἂν εἴη τὸ πρῶτον
καὶ θὰ συνέβη καὶ ἐγένετο ἀφορμὴ ὥστε οἱ
Γάλλοι νὰ δώσουν ὑβριστικὴν σημασίαν εἰς τὴν
λέξιν Γραικός.

Καὶ ἔαν μὲν οἱ δίδοντες ἀφορμὴν τοῦ το-
σούτου ἦσαν Λεβαντίνοι τὸ πρῶτον δὲν ἔχει
σημασίαν, ἂν δὲ Ἕλληνες, δὲν εἶνε παραδόξον
νὰ ἐξέβησαν τινες τοιοῦτοι.

Τοιαῦτα ὑποκείμενα ὑπῆρχον καὶ ὑπάρχουν
εἰς ὅλα τὰ ἔθνη. Οὐδαμῶς ἀποτελοῦν ἐξαιρη-
τικὸν καὶ χαρακτηριστικὸν γινόμενον. Ἡ ἀπο-
λογία τῶν φυλῶν καὶ τῶν τιμῶν αὐτῶν
εἶνε παντοῦ περίπου ἡ αὐτή. Χώρα ἡτις παρ-
γεῖ μόνον φαύλους δὲν ὑπόκειται, οἱ δὲ Γάλλοι
δὲν δύνανται νὰ ὑποστηρίξουν ὅτι ἡ χώρα τῶν
ὑστερεί εἰς τὴν παραγωγήν ἀπατεῶνων. Καὶ
διὰ μεταχειρίζονται τὴν λέξιν Grec πάντοτε
σχεδὸν πρόκειται περὶ Γάλλων κλέπτων. Καὶ
ἐάν μίαν φορὰν ἐπεσέφθη τὴν Γαλλίαν σπείρα
ἀπατεῶνων προερχομένη ἐξ ἑλληνικῶν χωρῶν,
ἀπὸ τῆς Γαλλίας γίνεται καὶ ἔγινε πολλὰς
τοιαύτης ἐξαγωγῆς καὶ διὰ τὴν Ἀνατολὴν καὶ
δι' ἄλλας χώρας.

Ἐν δὲ προδιόξῃ γνωστόν, ὅτι εἰς τὴν ἐπο-
χὴν εἰς ἣν ἀνάγειται ἡ ὑβριστικὴ ἀπονομή τῆς
λέξεως Γραικός, οἱ Ἀνατολῆς δὲν ἠδύναντο
ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγὸν νὰ συναγωνισθῶν με-
τὰ τοὺς Γάλλους ἢ καὶ τοὺς ἄλλους λαοὺς τῆς
Δύσεως εἰς ἐλαττώματα τὰ ὁποῖα εἰς τὸν πο-
λιτισμὸν εὐρίσκουν τὸ κατὰλληλον ἑαυτοῦ.
Ἐκτός τούτου ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ', ὅπως θὰ
ἦσαν ἄγνωστα εἰς τὴν Ἀνατολὴν τὰ παγνώ-
χατα.

Ἡ ὕβρις αὕτη προήλθεν προδιόξῃ καὶ εἰ-
ρήθεν εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν ἵνα φθάσῃ
μέχρι τῶν ἡμερῶν μας καὶ ἀπὸ αὐτοῦ μὴ πο-
νομήνους γεγονότος.
Ἀναμνήσεις θὰ συνετέλεσαν καὶ προδι-
θέσεις τινὲς δυσμενεῖς, τοῖσι οὗτοι ὁ θρησκευ-
τικὸς φανατισμός, ὅστις ἔκαμε πολλὰς τοῖς
Καθολικοῦς τῆς Δύσεως νὰ μισοῦν τοὺς Χρ-
στianoὺς τῆς Ἀνατολῆς περισσότερο ἀπὸ τοὺς
Τούρκους.

Ἐς ἄλλου καὶ Λατινικὴ παράδοσις δὲν θὰ
συνετέλεσεν ὀλίγον εἰς τὴν προδιόξιν τῆς
προϋθμῶς ἀπεδέχτο πάντα οὐνειδιζόμενον ἐπι-
τόν τῶν Ἑλλήνων.

Τινὲς μάλιστα τῶν Λατίνων ἀπέδοσαν τὴν
ὀφειλὴν τὸν πρὸς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα δι'
ὑβρίων κατὰ τὸν Ἑλλήνων.

Αἱ ὕβρεις δὲ αὐταὶ ὁμοῦ μετὰ τοῦ παρομοιω-
σμοῦ τοῦς Δαναοὺς ἐμφανίζονται εἰς τὸν
πνευματῶν τῶν νεωτέρων λατίνων λαῶν τῆς δυ-
σημενοτέραν περὶ τῶν Ἑλλήνων ἰδέαν.

Καὶ οὗτοι ἐξηγητικῶς ἡ προδιόξιν ὡς ἡ
ποδίδονται ἐπὶ ὅτι καὶ πρὶν τῶν ἀπορ-
νῶν τῶν Δαναῶν ἐλέγετο.
Ἀλλ' ἡ οὐνειδιτικὴ χρῆσις τῆς λέξεως Γραι-
κός εἶνε ζήτημα ἀφορῶν μᾶλλον τοὺς Γάλλους
παρὰ ἡμᾶς. Ἐάν εἰς τὸ πρῶτον ὑπόκει-
ται ἐντροπῇ, αὐτοὶ πρέπει νὰ ἐντρέπονται,
διότι μεταχειρίζονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ
ὄνομα ἐκεῖνον παρ' ὅν ἐδόξαζον τὸν πολι-
τισμὸν. Διατηροῦντες καὶ εἰς τὰ λεξικά καὶ εἰς τὴν
φιλολογίαν τὸν τοιαύτην ὕβριν παρῶν μὴ
ἀποδείξει ἐλαφρότητα καὶ διαφύκουν τὴν
εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν τρόπων,
τῆς ὁποίας τοὺς τίτλους διεκδικοῦν.

Θεσσαλονίκη Δις ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΙΣΙΜΟΥ

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ ΜΑΣ

ΑΛΗΘΕΙΣ ΗΡΩΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

1200 Έλληνες στρατιώται Ίσραηλῖται. — Ἡ ἀροθυμία ἰων νὰ κατατα-
χθοῦν. — Πῶς ὁ Ἑβραῖος στρατιώτης Ἄτουν ἔσωσε τὴν Χειμάρραν.

Ἀξιωματικοὶ Ἑβραῖοι.

— Υπάρχουν, ἂν γνωρίζετε, κ. Κωνσταντίνε,
εἰς τὸν στρατὸν μας βαθμοφόροι Ἑβραῖοι;

— Βεβαίως ὑπάρχουν. Ἀλλὰ γνωρίζω ὅτι εἰς
τὸν Βουλγαρικὸν στρατὸν εἶναι καὶ ἀνώτεροι
ἀξιωματικοὶ Ἑβραῖοι, ἐνθ' εἰς τὸν ἰδικὸν μας
εἶναι μόνον κατώτεροι καὶ ἐφεδρῶν. Οὗτοι κατὰ
τὴν περιφίμωσιν μάχην μεταξὺ Βουλγάρων καὶ
Τούρκων εἰς τὸ Λουλέ Μπουργᾶς ἔδρασε σπου-
δαίως ἑνας Ἑβραῖος ταγματάρχης τοῦ Βουλ-
γαρικῶν στρατοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἀφελεται
κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ νίκη τῶν Βουλγάρων. Φαι-

Ο κ. Α. Κωνσταντίνης

Πρόεδρος τῆς ἐν Ἀθήναις Ἰσραηλικῆς Κοινοῦτος

νεται ὅμως ὅτι οἱ Βούλγαροι περνοῦνται ἐξ-
αιρετικῶς τοὺς Ἑβραίους, διότι ἐνόησαν τὴν
ἀξίαν τὸν διὰ τὴν πρόδον τῆς Βουλγαρίας.
Διότι οἱ Βούλγαροι δὲν εἶναι ἐπαιροὶ. Εἶναι
ἀγροῖται μόνον. Καὶ ἔχουν ἀνάγκη τῶν Ἑβ-
ραίων, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐπαιροὶ.

Σχετικῶς μετὰ τοὺς Ἑβραίους βαθμοφόρους
τοῦ στρατοῦ μας γνωρίζομεν ὅτι ἀπάρχονται
ἀρκετοὶ ἐφεδρῶν ἀνθυπολοχαγῶν, μεταξὺ τῶν
ὁποίων καὶ ὁ ἐκ Κερκύρας ἀνεπτυγμένος νέος
κ. Λέων Μόρδος.

Ὅμοιος ὑπάρχουν πολλοὶ ὑπασπασταὶ
Ἑβραῖοι.

Ἡρώες καὶ θύματα.

Ἡρωῖσμον προσεῖτε τὸν κ. Κωνσταντίνην
περὶ τὸν φονευσθέντα καὶ ταυματούμενον
Ἑβραῖον στρατιώτην καὶ βαθμοφόρον.

Μὰς ἀπότησε δὲ ὅτι εἰσὶ δὲν ἀπάρχονται
ἀρκετοὶ πληροφόροι. Ἀλλὰ θὰ συνεπαι-
δοῖσι τοιαῦτα.

Μάλιστα ὁ κ. Κωνσταντίνης μὰς ἀπέδειξεν
ἐγγράφον τοῦ κ. Νομάδου διὰ τοῦ ὁποῖον τὸν
ἐρωτᾷ ὡς Πρόεδρος τῆς Κοινοῦτος περὶ τοῦ
πολέμου τῶν θυμάτων τοῦ πολέμου Ἰσραη-
λῖτων, ὅπως τύχουσι καὶ αὐτοὶ περιλαμβαν-
τοῦ ποσὸς πᾶσι αἱ οἰκογενεαὶ τῶν θυμάτων τοῦ
πολέμου. Ἀλλὰ εἰσὶ δὲν συνεκεντρώθησαν
σχετικῶς πληροφόροι.

— Ἐντούτοις οἱ Ἑβραῖοι ἐπολέμησαν καὶ
πολεμῶσι γενναίως καὶ φρονικῶν εἶναι νὰ ὑπάρ-

χουν θύματα. Δὴ μάλιστα στρατιώται γνω-
στοὶ μου ἔγω τὴν ὑπόψιν ὅτι ἐφονεύθησαν.
Ἐτέρος δύο ἐπεσέφθησαν ἐδᾶ νοσηλευμένους
εἰς τὰ νοσοκομεία κατοπιν τραυματίων, τὰ ὁ-
ποῖα ἔλαβον εἰς τὰς μάχας. Ἐκτός τούτων ὁ
λόγιος κ. Φέρρος ἐκ Κερκύρας λαβὼν μέρος
εἰς τὰς μάχας τῆς Μακεδονίας ἐτραυματίσθη
εἰς τὰ Γιαννιτὰ σοφρῶς καὶ ἐνοσηλεύετο ἐπὶ
1 1/2 μῆνα περίπου.

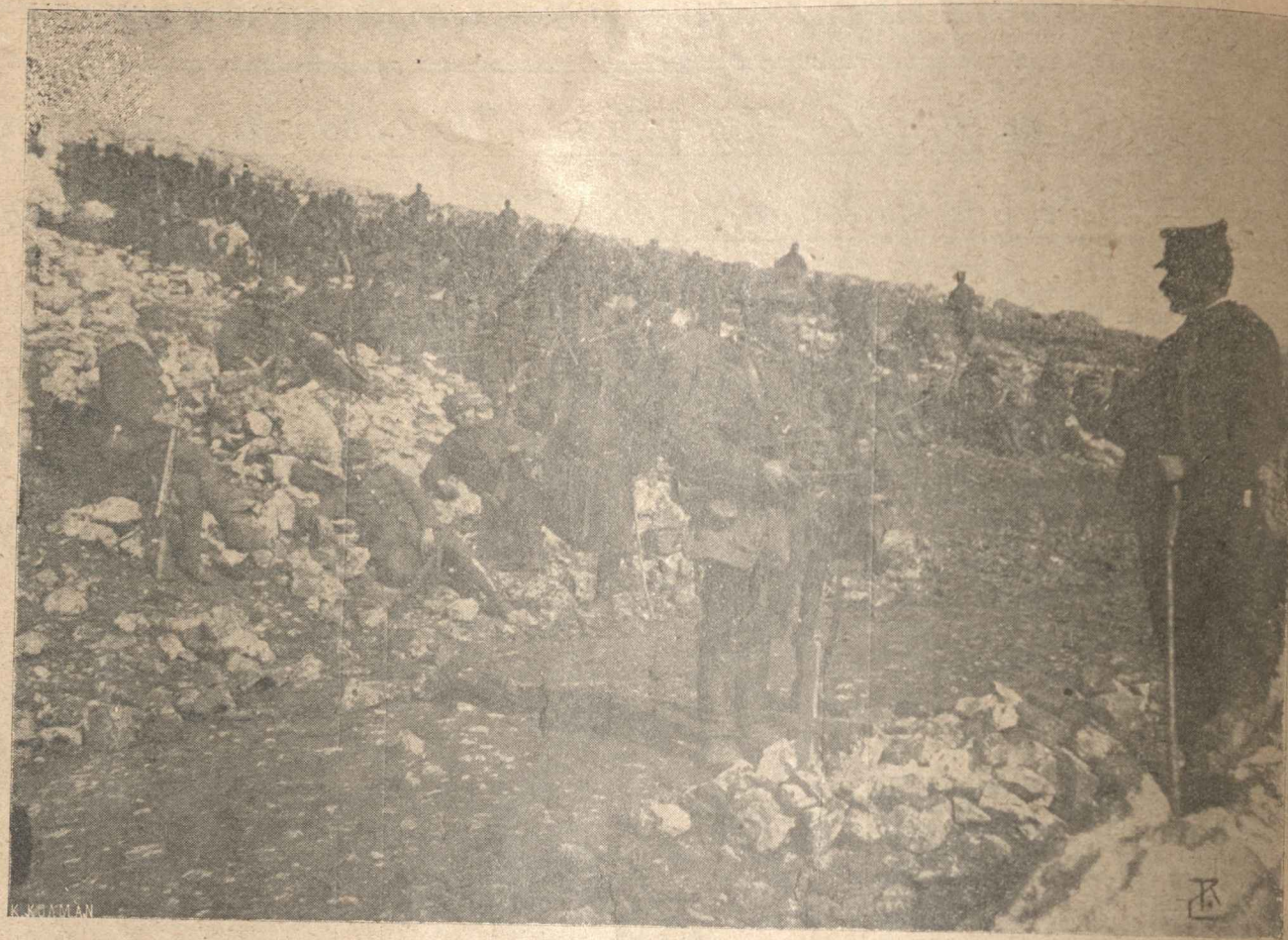
Ὁ ἡρώϊσμος τοῦ Ἑβραίου Ἄτουν.

Ὡραῖον ἐπεισὶδον ἡρώϊσμον Ἑβραίου στρα-
τιώτου συνέβη εἰς τὴν Χειμάρραν κατ' αὐτὰς.
Μὰς τὸ ἀρρηγῆθαι καὶ αὐτὸ ὁ κ. Κωνσταντίνης.
Ἐχεῖ δὲ αὐτὸ ὡς ἐξῆς:

Ἐνας Ἑβραῖος στρατιώτης ἐκ Λαρίσης ὀ-
νομαζόμενος Λέας Λαζάρους Ἄτουν, ἀφ' οὗ ἔ-
λαβε μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Μακεδο-
νίας, ἐστάθη μετὰ τοῦ ὑπὸ τὸν Στυραϊνὸν
ἀποσπασματος εἰς τὴν Χειμάρραν.

Καταληφθεὶς τῆς περιφερείας ἐκείνης ὑπὸ

Αἱ προφυλακαὶ πρὸ τοῦ Μπιζανίου, θέσις Ἀγρό, ἔνθα τὸ ἰὸν πεζικὸν καὶ ὁ τάφος τοῦ Ἰωσαφρόβου
(Φωτογρ. Ρωμαιοῦ—Τσαίτε)

Τὸ τελευταῖον ὄψιν πρὸ τοῦ Μπιζανίου.
(Φωτογρ. Ρωμαιοῦ—Τσαίτε, ληφθεῖσα τὴν ὥρην μ. μεσημέριον)

Ὁ Διάδοχος καὶ τὸ Ἐπιτελεῖόν του εἰς τὰς προφυλακὰς
(Φωτογρ. Ρωμαιοῦ—Τσαίτε)

Οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς Χειμάρρας

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ

Πώς ἐκρατοῦντο ἄλλοτε τὰ ζεύγη εἰς τὸν περίπατον. Πώς περιπατοῦν σήμεραν. Ἡ τρυφερότης ἐλαττώνεται. Ἡ ἀνεξαρτησία αὐξάνει.